

Lekcja 4

28 stycznia

DARY DLA JEZUSA

Część I: Przegląd

Co możemy dać Jezusowi za wszystko, czego dla nas dokonał (Ps 116,12-14)? Boże przymierze wymaga naszego pełnego poświęcenia ciała, umysłu, talentów i posiadanych dóbr (Pwt 8,18). To przymierze może zostać zachowane jedynie w więzi pełnej miłości, z całego serca, myśli i siły (Pwt 6,5).

W ramach nabożeństwa dary świadczą o jakości naszego poświęcenia i o tym, jakimi czcicielami jesteśmy. Jako przejaw wiary, dary wyrażają naszą wdzięczność i wzmacniają naszą miłość do Pana i Jego dzieła.

Według *Pisma Świętego*, dary należy składać stosownie do błogosławieństwa otrzymanego od Boga, a nie jedynie według przyjętej wielkości czy wartości procentowej, niezależnie od powodzenia darczyńcy (Pwt 16,17; Łk 12,48). Ponadto w czasach starotestamentowych, choć dary były dobrowolne, stanowiły także ważną część wspólnych posiłków spożywanych w ramach nabożeństwa, a czcicielom nie było wolno przychodzić przed oblicze Pana z pustymi rękami (Pwt 16,16).

Nabożeństwo i dary są dobrowolne. Jednak nabożeństwo jest akceptowane jedynie w połączeniu z darami. Nabożeństwo i dary są dobrowolne, bo muszą być dobrowolnie ofiarowane. Jednak są obowiązkowe w tym sensie, iż stanowią żywotną część naszej służby dla Pana.

Na przykładzie ubogiej wdowy (Mk 12,41-44) Jezus - Słowo, które stało się ciałem - opisał to, jak postrzega darczyńców i bada ich motywy, kiedy składają swoje dary na rozwój Jego dzieła (Dz 4,36-37; Mk 14,3-9). Przez anioła posłanego do Korneliusza (Dz 10,4) Bóg dał znać ludziom, że widzi i docenia każdego szczerego dawcę.

Część II: Komentarz

Podobnie jak modlitwa, oddawanie darów jest wyrazem zaangażowania płynącego z wiary (Dz 10,4). W czasach starotestamentowych składano przepisowe dary związane z nabożeństwem, takie jak ofiary pojednania i podatek świątynny (Kpł 1-5; Wj 30,13-14). Składano także dobrowolne dary, który wartość i rodzaj nie był określony przepisami (Wj 25,1-5). *Pismo Święte* wskazuje, że zarówno przepisowe i obowiązkowe dary, jak również dary dobrowolne, były ważną częścią nabożeństwa. Jakkolwiek dary zazwyczaj są spontaniczne, to jednak - jak różne duchowe dokonania - mogą zostać skażone ukrytymi egoistycznymi pobudkami. Aby dar podobał się Bogu, musi wpływać ze szczodrego serca. Gotowości ofiarowania daru musi towarzyszyć radość darczyńcy, która jest owocem Ducha Świętego (2 Kor 9,6-7; Ga 5,22).

Znaczenie dobrowolności

Z reguły *Biblia* nazywa „dobrowolnymi” dary oddawane spontanicznie (Wj 25,1-2; 2 Kor 8,3). W kontekście nabożeństwa spontaniczność czy dobrowolność niekoniecznie oznacza opcjonalność. Przed grzechem obowiązek i posłuszeństwo były kojarzone z radością i ochoczą miłością. Grzech rozerwał jedność obowiązku i ochoczego ducha. Ale w Duchu Świętym obowiązek i ochoczość zostają połączone i znowu istnieją w doskonałej jedności.

Dobrowolność oznacza czynienie czegoś z nieprzymuszonej woli, bez nacisku czy przymusu ze strony innych osób. Zazwyczaj *Biblia* mówi, że dobrowolne dary w kontekście małżeństwa, proporcjonalne do błogosławieństw i otrzymanych dóbr, są niezbędnym elementem nabożeństwa. Z uwagi na ich niezbędność dobrowolne dary nie są opcjonalne, chyba że ktoś decyduje nie służyć Bogu.

Dobrowolny dar nie musi być automatycznie miły Bogu. Istnieje możliwość, że nawet dobrowolne dary mogą być składane z niewłaściwych pobudek. Ludzie mogą mieć wszystkie duchowe dary, rozdać całe mienie ubogim, a nawet „dobrowolnie” oddać swoje ciało na spalenie, a przy tym nie mieć miłości (1 Kor 13,1-3).

Z drugiej strony, słowo „opcjonalne” zazwyczaj oznacza coś, co można wybrać albo nie, zrobić albo nie. W kontekście nabożeństwa śluby składane Bogu były przykładem opcjonalnych elementów. Ale dary były elementami odnoszącymi się do pojednania, przebaczenia, wdzięczności i poświęcenia w ramach nabożeństwa. Choć spontaniczne, dary nie mogą być opcjonalne w związku z nabożeństwem. Tak więc „dobrowolne” dary oznaczają dary wypływające z serca pełnego miłości i radości w posłuszeństwie Panu oraz oddawaniu Mu tego, co najlepsze posiadamy.

Dary dobrowolne a dary niezbędne

Choć oddawanie darów jest niezbędne, jest także dobrowolne. Jednak zaprzestanie oddawania darów może mieć poważne duchowe konsekwencje. Tak więc słowo „dary” zostało użyte w kontekście niezbywalnych obowiązków duchowego życia w starożytnym Izraelu. Oto kilka przykładów takich obowiązków:

a. Służenie Mesjaszowi jest dobrowolną służbą. Hebrajskie słowo *nedabah*, „chętnie” (Ps 110,3), w innych miejscach tłumaczone jako „dobrowolnie” i „ochotniczo”, zostało użyte w odniesieniu do tych, którzy przychodzą, by oddać cześć Mesjaszowi. To samo słowo jest użyte w kontekście dobrowolnych darów (Lb 29,39), czy po prostu darów.

W Ps 110,3 jest mowa o tym, że ludzie ochotczo pójdą za Mesjaszem. Wszystko, co jest czynione dla Boga, musi być czynione ochotczo w duchu dobrowolności. Jak wspomnieliśmy wcześniej, dobrowolność oznacza spontaniczność, brak przymusu. Także to, co niezbędne do służenia Mesjaszowi, musi być czynione w duchu dobrowolności, z serca.

b. Uczty ofiarne. Słowo *nedabah* jest także użyte w odniesieniu do darów, nawet tych obowiązkowych: „Będziesz obchodził Święto Tygodni na cześć Pana, Boga twego, z dobrowolnymi szczodrymi darami [*nedabah*], jakie dawać będziesz odpowiednio do tego, jak pobłogosławił ci Pan, Bóg twój” (Pwt 16,10). Choć dary były dobrowolne, nikomu nie wolno było przybyć na ucztę z pustymi rękami (Pwt 16,16). Ponadto dary miały być proporcjonalne do otrzymanego błogosławieństwa (Pwt 16,10). Zatem kiedy *Biblia* używa słowa „dobrowolne”, niekoniecznie oznacza to opcjonalność, o ile pragniemy nadal służyć Bogu.

c. Ofiary dziękczynne i pojednania. Dobrowolne dary i ofiary były niezbędne w nabożeństwie i rytuale świątynnym opisanym w Kpł 1-7. W rozdziałach tych wymienione zostały dobrowolne ofiary, takie jak ofiary całopalne i ofiary z pokarmów, a także dobrowolne dary. Na przykład, nie można było otrzymać przebaczenia bez ofiary, a zatem ofiary były niezbędne. W tych przykładach dobrowolne dokonania są przedstawione jednocześnie jako niezbędne.

d. Dziesięcina i dary. Dziesięcina jest obowiązkowa (Ml 3,8), ale także powinna być oddawana ochotczo. „Dziesięcinę synów izraelskich, którą ci składają w darze ofiarnym [*terumah*] Panu” (Lb 18,24; zob. także Lb 18,19.26.28). Tak więc zaniedbanie oddawania darów i dziesięciny jest okradaniem Pana (Ml 3,8). Dla nawróconego serca nieoddawanie darów Bogu nie wchodzi w rachubę. „Miarą naszego obowiązku są dziesięciny i dary” (Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 52).

e. Podatek świątynny. Obowiązkowy podatek na świątynię także został nazwany darem (*terumah*; Wj 30,13-14).

Oddawanie dobrowolnych darów zostało opisane w *Biblii* przy pomocy konkretnych słów: „przyniesiecie” dziesięcinę (Ml 3,10), „zbierzcie” dary (Wj 25,2). Te słowa wskazują, że Boże instrukcje mają zostać wykonane. Tak więc we wszystkich czasach oddawanie darów było obowiązkiem ludu Bożego spełnianym z ochoczym sercem.

Dobrowolnie i ochotczo, z serca

Opis ofiar składanych w świątyni (Wj 25,1-2) zawiera zasady dotyczące wszystkich ofiar i darów, dobrowolnych i obowiązkowych, które muszą być składane ochotczo, z serca: „Powiedz synom izraelskim, aby zebrali dla mnie dar ofiarny [*terumah*]. Od każdego człowieka, którego pobudzi serce jego, zbierzcie dla mnie dar ofiarny [*terumah*]”.

1. Te słowa zawierają Boże polecenie podkreślające konieczność ochotczego serca. Jeśli polecenie to jest spełniane nieszczerze, nie z serca, dar nie zostanie przyjęty (2 Kor 9,6-7). Ponadto, jeśli dawca ma ochotcze serce, ale ochotczość ta nie wynika z miłości (1 Kor 13,1-3) i radości (2 Kor 9,7), także niczego nie zyska (1 Kor 13,3).

2. Bóg poleca nam przestrzegać Jego przykazań (Pwt 30,19). Jednocześnie daje nam wolność wyboru: „Wybierz przeto życie, abyś żył, ty i twoje potomstwo” (Pwt 30,19), gdyż wszelkie posłuszeństwo musi się opierać na radości serca (Pwt 28,47).

3. Pragnienie Dawida, by zbudować świątynię Bogu, dobrze ilustruje znaczenie wewnętrznej motywacji: „A kto gotów dzisiaj okazać szczodłą dłoń dla Pana?” (1 Krn 29,5). W wyniku tego „lud *radował się* z tego, że tak ochotnie składali oni swe dary, gdyż z całego serca składali te dary Panu” (1 Krn 29,9). Apostoł Paweł wskazuje te same zasady: „Każdy, tak jak sobie postanowił w *sercu*, nie z żalem albo z przymusu; gdyż *ochotnego* dawcę Bóg miłuje” (2 Kor 9,7).

Przykłady tych, którzy składali szczodre dary stosownie do otrzymanych błogosławieństw, z całego serca, z radością i ochotczo to między innymi: uboga wdowa (Mk 12,41-44), setnik (Dz 10,4) i Barnaba (Dz 4,36-37). Te biblijne postacie okazały serce, poruszone przez Ducha Świętego do szczodrego działania.

Część III: Zastosowanie

A. Przeczytajcie Jr 17,9. Jeremiasz ostrzega nas, że ludzkie serce jest zwodnicze. Pamiętając o tym, odpowiedzcie na poniższe pytania:

1. Czy można składać „dobrowolne” dary kierując się jedynie zwyczajem czy obawą przed potępieniem? Wyjaśnij swoją odpowiedź.

2. Czy możliwe jest powoływanie się na dobrowolność darów jako wymówkę dla braku szczodrości, by uciszyć sumienie? Omówcie tę kwestię.

B. Przeczytajcie uważnie poniższe cytaty i zastanówcie się nad nimi, a potem odpowiedzcie na pytania.

„Bóg pragnie od wszystkich stworzonych istot służby miłości — służby, wynikającej ze zrozumienia Jego charakteru. Nie jest mu miłe posłuszeństwo z przymusu, wszystkim więc zapewnia wolność wyboru, aby każdy mógł ofiarować Mu dobrowolną służbę” (Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 10).

„Nie toleruje żadnej rywalizacji dusz ani nie przyjmuje połowicznej służby. Pragnie jedynie dobrowolnej służby, woli poddanej sercu pozostającemu pod przymusem miłości” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 363).

1. Co znaczy „dobrowolna służba (...) pod przymusem miłości”? Dlaczego Bóg oczekuje tylko takiej służby? Jak możemy to odnieść do kwestii darów?

2. Jak miłość uzdalnia do przestrzegania przykazań (Koh 12,13) w sposób akceptowalny dla Pana bez naruszania naszej osobistej wolności? Jak zasada ta odnosi się do dobrowolnego oddawania dziesięciny i darów?

Modlitwa jest „dobrowolną ofiarą ust” (Ps 119,108), ale nigdy nie wolno nam jej zaniechać.

1. Dlaczego ważne jest, byśmy zawsze modlili się i oddawali dary w ramach nabożeństwa (Dz 10,4)?